

Arrest

nr. 77 918 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn en die wettelijk worden vertegenwoordigd door hun moeder X, op 27 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) en tot afgifte van bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 2010 dient de vader van verzoekers, de heer A. H., een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende (bijlage 19). Zijn echtgenote en moeder van verzoekers, mevrouw M. H., dient diezelfde dag een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als echtgenote. Verzoekers dienen tevens diezelfde dag een aanvraag in van verklaring van inschrijving als bloedverwanten in neerdalende lijn.

1.2. Op 29 juni 2010 wordt inzake de aanvraag van 1 maart 2010 van de heer A. H., de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten

(bijlage 20). Op 26 juli 2010 worden ten aanzien van mevrouw M. H. en verzoekers tevens beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen.

1.3. Op 26 oktober 2010 dienen verzoekers moeder én vader allebei een aanvraag van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende in. Verzoekers dienen tevens diezelfde dag een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwanten in neerdalende lijn.

1.4. Op 8 februari 2011 wordt inzake de aanvraag van 26 oktober 2010 van de heer A. H., de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 23 maart 2011 wordt zowel ten aanzien van de heer A. H. als mevrouw M. H. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6. Op 29 december 2011 worden ten aanzien van verzoekers de beslissingen van 21 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) en bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38) betekend.

Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan M.H. {...}

geboren te {...}, op {...}

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te {...},

bevel gegeven de genaamde (eerste verzoeker),

geboren te {...}, op {...},

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te {...}, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20.”

en:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 01 .03.2010 door M.H. {...} (eerste verzoeker), geboren te {...} op {...} en van Slovaakse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijf van de vader in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd geweigerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook geweigerd.”

- ten aanzien van tweede verzoeker:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan M.H. {...}
geboren te {...}, op {...}
van Slovaakse nationaliteit,
verblijvende te {...},
bevel gegeven de genaamde (tweede verzoeker),
geboren te {...}, op {...},
van Slovaakse nationaliteit,
verblijvende te {...}, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.*

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

en:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 01.03.2010 door P.H. {...} (tweede verzoeker), geboren te {...} op {...} en van Slovaakse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijf van de vader in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd geweigerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook geweigerd."

- ten aanzien van derde verzoeker:

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan M.H. {...}

geboren te {...}, op {...}

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te {...},

bevel gegeven de genaamde (derde verzoeker),

geboren te {...}, op {...},

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te {...}, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20."

en:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 01.03.2010 door R.H. {...} (derde verzoeker), geboren te {...} op {...} en van Slovaakse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijf van de vader in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd geweigerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook geweigerd.”

- ten aanzien van vierde verzoeker:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan M.H. {...}

geboren te {...}, op {...}

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te {...},

bevel gegeven de genaamde (vierde verzoeker),

geboren te Kosice, op 11.04.1997,

van Slovaakse nationaliteit,

verblijvende te {...}, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20.”

en:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie, aangevraagd op 01.03.2010 door M.H. {...} (vierde verzoeker), geboren te {...} op {...} en van Slovaakse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Het verblijf van de vader in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd geweigerd.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook geweigerd.”

1.7. Op 13 april 2011 dient verzoekers moeder opnieuw een aanvraag van verklaring van inschrijving als werknemer in.

1.8. Op 23 januari 2012 wordt de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Diezelfde dag wordt aan de burgemeester van Gent de instructie gegeven om deze beslissing ter kennis te geven aan verzoekers moeder.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan artikel 40 bis § 2, 3° en § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), juncto de schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder blijkt uit lezing van de uiteenzetting van het middel dat zij tevens de schending van artikel 8 EVRM en artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag opwerpen alsook de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen het volgende:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: 2.2.1 Schending artikel 40 bis par. 2 3° en par. 4 lid Vreemdelingenwet juncto schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht. De beslissingen van de minderjarige kinderen zijn als volgt gemotiveerd: Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: Het verblijf van de vader in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd geweigerd. Het recht op verblijf van betrokkene wordt dan ook geweigerd.

A. Verzoeker wenst in de eerste plaats te verwijzen naar artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen. De wet bepaalt dat beslissingen zowel in rechte als in feite dienen te worden gemotiveerd. Verzoekers stelt vast dat de beslissing NIET in rechte is gemotiveerd. Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. Sinds de invoering van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het in rechte motiveren van een administratieve beslissing een substantiële vormvereiste. Indien de substantiële vormvereiste niet werd nageleefd brengt dit de nietigheid mee van de bestreden beslissing. Conform artikel 39/2 par. 2 is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om de nietigheid uit te spreken van een administratieve rechtshandeling in het vreemdelingencontentieux indien er aan de beslissing gegriefd is door een substantiële vormvereiste. Gezien de beslissing dus niet in rechte werd gemotiveerd is de beslissing nietig wegens het ontbreken van de substantiële vormvereiste.

B. Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende wetsbepaling die alhier van toepassing zijn. Artikel 40 bis par. 2 3° stelt: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn. Artikel 40 bis par. 4 lid 1 stelt: De in par. 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40 par. 4, eerste lid 1° en 2 bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden Uit het administratief dossier en uit stuk 3 blijkt duidelijk dat verzoeker, M.H. {...}, moeder is van de 4 minderjarige kinderen. Uit stuk 4 blijkt dat zij gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden gezien zij aan de voorwaarden voldeed van artikel 40 par. 4, eerste lid 1°. Zodoende werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit artikel 40 bis blijkt aldus dat ook haar minderjarige kinderen, zijnde M. {...}, P. {...}, R. {...} en M. {...} haar mogen vervoegen voor een periode van meer dan drie maanden. Derhalve is de beslissing duidelijk niet afdoende gemotiveerd. Nergens wordt er verwezen naar het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoeker. Artikel 3 van de motiveringswet stelt expliciet dat de motivering afdoende moet zijn. De raad dient bij de beoordeling van de motiveringsplicht bevoegd na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu is het duidelijk dat verwerende partij duidelijk niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens. Verwerende partij dient te weten dat verzoeker, als moeder van haar minderjarige kinderen op 2 september 2011 in het bezit is gesteld van een E-kaart. Derhalve voldoet verzoeker aan de voorwaarden van artikel 40 par. 4 1° Vw en hebben dus ook haar kinderen conform artikel 40 bis par. 2 en par. 4 eerste lid Vw recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dat de beslissing genomen is geweest op 21 maart 2011 en pas werd betekend op 29 december 2011 speelt in casu geen enkele rol. Gezien misschien gewijzigde omstandigheden die zich situeren tussen het maken van de beslissing zijnde 21 maart 2011 en de betekening van de beslissing zijnde 29 december 2011 dient de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing terug in te trekken. Verwerende partij heeft hiertoe te bevoegdheid. Verwerende partij weet heel goed dat op 2 september 2011 verzoeker een E-kaart heeft ontvangen en dat de beslissingen van 21 maart 2011 betreffende de minderjarige kinderen nog niet was betekend. Derhalve mocht de betekening vanaf 2 september 2011 niet meer gebeuren. De beslissing was vanaf datum 2 september 2011 niet meer actueel en door de feiten volledig achterhaald. Verwerende partij is van oordeel dat de kinderen terug dienen te keren naar Slowakije en dit zonder hun moeder, zijnde verzoeker als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de belangen van de Belgische Staat dienen af gewogen te worden tegen de private belangen van de minderjarige kinderen. De belangen van de Staat, en dus de dienst vreemdelingenzaken, bestaat erin de migratie af te remmen zodat het land niet overspoeld wordt door vreemdelingen. De private belangen van de kinderen bestaan erin dat zij een leven kunnen leiden dat minstens beantwoordt aan de menselijke waardigheid. De minderjarige kinderen, waarvan de jongste slechts 5 jaar kunnen pas een leven lijden de grens aan de menselijke waardigheid indien zij opgevoed worden door verzoeker. De kinderen hebben hun ouders nodig. Dit blijkt eveneens uit artikel 6 van het kinderrechtenverdrag, dat in het Vlaamse landsgedeelte geen directe werking kent. Dit verdrag heeft een indicatie van het belang dat aan minderjarige kinderen wordt gesteld. Bovendien speelt artikel 8 aldus hier wel een rol. Er kan aldus geen inmenging zijn in het prive- en gezinsleven. Dit mag enkel en alleen als de voorwaarden van artikel 8.2 EVRM vervuld zijn. Derhalve is artikel 8.1 EVRM is casu

geschonden. Het weze duidelijk dat dit in casu niet het geval is. De belangen van de minderjarige kinderen, zijn in casu belangrijker dan het belang van de Staat. Het is dan ook onredelijk om te stellen dat de kinderen, zonder hun moeder, terug dienen te keren naar Slowakije terwijl verzoeker wel degelijk een recht tot verblijf van meer dan drie maanden heeft ontvangen op 2 september 2011. De betekening van de beslissing van 21 maart 2011 is dan ook totaal onredelijk en mocht aldus nooit plaats gevonden hebben. De beslissing van 21 maart 2011 diende door de Dienst Vreemdelingenzaken worden ingetrokken wegens het feit dat de beslissing achterhaald is door de feiten. Tevens kan verwerende partij niet ernstig voorhouden dat zij niet wist dat verzoeker een E kaart heeft ontvangen. Het is verwerende partij die de E-kaart heeft overhandigd aan verzoeker. Het is verwerende partij tevens gekend dat verzoeker moeder is van de 4 kinderen. Het middel is aldus ernstig.

C. Teven kan verwezen worden naar de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij rekening houdt met alle elementen die zich in het administratief dossier bevinden en dat zij eveneens alle relevante elementen verzameld om tot een beslissing te komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel stopt echter niet bij het maken van de beslissing op 21 maart 2011 doch gaat verder en eindigt pas bij de betekening van de beslissing. Zolang de beslissing niet betekent werd, is er in hoofde van de 4 minderjarige kinderen geen beslissing. Derhalve dient de administratie dus ook rekening te houden met alle relevante gegevens die zich voordoen tussen het ogenblik van het maken van de beslissing zijnde 21 maart 2011 tot 29 december 2011. Het is al gesteld dat op 2 september 2011 een machtiging tot verblijf van drie maanden aan verzoeker werd verleend. Dit is een nieuw element die zich voordoet VOOR de betekening van de beslissing en aldus voor het feit dat er een beslissing was in hoofde van de kinderen van verzoeker. Verwerende partij heeft met dit relevant gegeven duidelijk geen rekening gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel is in casu geschonden. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is door vaste rechtspraak een substantieel vormvereiste. Het weze duidelijk dat in casu door de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel de beslissing gegriefd is door een substantieel vormvereiste die de nietigheid rechtvaardigt conform artikel 39/2 par. 2 Vw. Dit middel is ernstig."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van *nietigheid* "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van "het algemeen principe van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot deze zinsnede, zonder evenwel aan te geven welk principe van behoorlijk bestuur, met uitzondering van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, door de bestreden beslissingen geschonden wordt. Het komt de Raad niet toe te gaan distilleren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij nog geschonden achten. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoekers aanvoeren dat in de bestreden beslissingen geen juridische grond is opgenomen, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden bevelen tot terugbrenging ten aanzien van eerste, tweede, derde en vierde verzoeker expliciet wordt aangegeven dat de juridische grond artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 7, 1,2° van de Vreemdelingenwet is. In de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede, derde en vierde verzoeker wordt tevens expliciet aangegeven dat de juridische grond artikel 51, § 3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit betreft.

Inzake de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoeker, stelt de Raad vast dat er inderdaad geen expliciete juridische grond werd opgenomen in de motivering. Echter, uit de terminologie van de bestreden beslissing blijkt duidelijk om welke soort maatregel het gaat. Zo wordt verwezen naar de aanvraag die eerste verzoeker op 1 maart 2010 heeft ingediend, met name de verklaring van inschrijving als familielid van een burger van de Unie en wordt duidelijk geantwoord waarom eerste verzoeker het recht op verblijf geweigerd wordt, zodat eerste verzoeker op basis van een eenvoudige lezing kan vaststellen dat zijn aanvraag die hij had ingediend op grond van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet werd geweigerd. Bovendien blijkt dat tweede, derde en vierde verzoeker identieke aanvragen hebben ingediend die om exact dezelfde reden werden geweigerd en waarbij de juridische rechtsgrond wel degelijk werd opgenomen. Daar eerste verzoeker samen met tweede, derde en vierde verzoeker onderhavig beroep heeft ingesteld en hij er bovendien in slaagt inhoudelijke kritiek op de bestreden beslissing te leveren, kan geenszins gesteld worden dat het ontbreken van een expliciete juridische grond, hetgeen in casu een materiële vergissing blijkt te zijn, ertoe geleid heeft dat eerste verzoeker niet op de hoogte is van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij niet heeft kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze materiële vergissing is niet van die aard dat ze kan leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat alle verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoekers menen dat hun moeder ondertussen in het bezit is van een E-kaart en dat verweerder aldus niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Zij menen dat hierin tevens een schending ligt van artikel 8 EVRM.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekers' vader, de heer A. H. op 26 oktober 2010 een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende (bijlage 19). Zijn echtgenote, en moeder van verzoekers, mevrouw M. H., dient diezelfde dag eveneens een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Verzoekers dienen tevens diezelfde dag een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als bloedverwanten in neerdalende lijn. Op 23 maart 2011 wordt zowel ten aanzien van de heer A. H. als mevrouw M. H. een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betekend met bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien de ouders het verblijf geweigerd werd, werd tevens het verblijf geweigerd aan verzoekers als bloedverwanten in neerdalende lijn. Deze beslissingen, genomen op 21 maart 2011, werden op 29 december 2011 betekend.

Het argument van verzoekers dat hun moeder ondertussen een nieuwe aanvraag als werknemer had ingediend op 13 april 2011 en dat zij ingevolge daarvan in september 2011 in het bezit was gesteld van een E-kaart kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen inzake de weigering van verblijf. Immers betreffen deze bestreden beslissingen een antwoord op de aanvragen van verzoekers die zij hebben gedaan in functie van de aanvragen van hun ouders d.d. 26 oktober 2010. De Raad wijst er daarenboven op dat de kennisgeving van een beslissing slechts een uitvoeringshandeling is van de bestreden beslissing, waarbij de betrokkene in kennis worden gesteld van de beslissing. Het al dan niet kennisgeven doet geen afbreuk aan het bestaan van de bestreden beslissing, doch heeft slechts invloed op het aanvangspunt van de termijn voor het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Nu de verblijfsaanvraag dd. 26 oktober 2010 van de ouders werd geweigerd en verzoekers zich hierop hadden gebaseerd om eveneens verblijfsrecht te verkrijgen als bloedverwant in neerdalende lijn, kon de verwerende partij in de bestreden beslissingen correct vaststellen dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, vermits het verblijf in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd geweigerd.

Indien verzoekers verblijfsrecht wensten te verkrijgen in functie van de nieuwe aanvraag van hun moeder d.d. 13 april 2011, hadden zij op grond van deze nieuwe aanvraag een aanvraag als bloedverwant in neerdalende lijn moeten indienen, hetgeen zij, blijkens de stukken van het administratief dossier, nagelaten hebben te doen.

Ten overvloede ziet de Raad niet in welk belang verzoekers kunnen hebben bij de verwijzing naar de aanvraag van hun moeder van 13 april 2011 en de afgifte van de E-kaart dientengevolge, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 23 januari 2011 beslist heeft een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de moeder met bevel om het grondgebied te verlaten zodat verzoekers, hetgeen zij de verwerende partij (onterecht) verwijten, zelf uitgaan van achterhaalde feitelijke gegevens waar zij stellen dat hun moeder beschikt over een verblijfsrecht.

2.6. Nu geen enkel lid van het gezin van verzoekers beschikt over een verblijfsmachtiging in België en zij allen het grondgebied dienen te verlaten, ziet de Raad evenmin in hoe artikel 8 EVRM zou zijn geschonden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins een inmenging inhouden in het gezinsleven van verzoekers.

2.7. De Raad stelt verder vast dat, waar verzoekende partijen menen dat artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag werd geschonden, daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, de bestreden beslissingen op zich er niet toe strekken verzoekers de in het Verdrag opgesomde rechten te ontzeggen. De schending van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Gezien het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat het onzorgvuldig was om de beslissingen te “betekenen” nadat verzoekers moeder in het bezit werd gesteld van een tijdelijke verblijfskaart.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op correcte vaststellingen zodat geen schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Evenmin tonen verzoekers aan dat de verwerende partij op basis van de gegevens die gekend waren op het moment van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijke beslissingen heeft genomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER